

ГЕОРГИ КОНОВСКИ СЪН В ТРИ СВЯТА

chitanka.info

Събуди се. Ех, че хубав сън беше... Но всяко нещо си има край, както казва народът. И само саламът има два края — допълваше един герой на Кестнер. А работата край няма, беше го научил животът...

Огледа се. Леглото празно, откъм кухнята тихо, в банята се чува шум от плискаща се вода.

Ясно... Да се захваща. За десетте години брак беше разбрал — винаги може да яде. Ако си сготви. А най-често преди това трябва да е донесъл продуктите, след това да измие съдовете.

Достатъчно ощастливен е, че такава жена се е омъжила за него, пренебрегвайки маса кандидати, някои от които... Абе, какво да обсъжда — и майка ѝ му каза: „Късметлия си, зетко! Радвай се...“.

Ми — ще се радва. Защото друго не му е позволено...

Вратата на банята се отвори, жена му излезе увита в хавлията.

— Кафето ми направи с малко захар — подметна тя и отиде до прозореца. После отметна хавлията и гърбом към мъжа си, започна да се реши гола...

— Ама защо стоиш там? — попита той, не очаквайки отговор.

Жена му отметна косата назад, уви се в друга хавлия, вече затоплена от радиатора, и поясни като на малко дете:

— Няма защо да ме зяпаш гола...

— Обаче, през прозореца съседите от насрещния блок...

— Те са друго нещо — отрязва тя и отиде в съседната стая.

Разбърка яйцата, направи палачинки, сложи ги върху голямата чиния, добави сладко и сирене — не беше решил с какво да ги излапа, замисли се какво да ѝ приготви. С тая нейна дневна диета... Която изчезваше вечер — поне ако се обърнеше внимание върху хладилника, след десет часа мигащ с вратата си като уличен светофар на оживено кръстовище.

Тя влезе — вече в почти официално облекло. Взе чинията и каза:

— Ще закусвам на балкона. Мини после да вземеш приборите. Няма цял ден да стоят там, я...

Изпрати я тишина. Нямахме смисъл да говори на гърба ѝ, пък и малко време му оставаше до тръгването за работа. Така че побърза да метне едни бъркани яйца — време за палачинки нямаше. Кафето се оказа изчезнало — заедно с каничката. Така че пи една студена вода с надеждата да е глътнал някоя неспасяемо убиваща гад.

Жена му се обади отвън:

— Оставих ти пет лева на шкафчето в коридора. Не харчи излишни пари, гледай да купиш нещо за вечеря...

— Ама...

— И да върнеш ресто!

— Скъпа, мога ли да те попитам къде ще ходиш днес?

— Защо? Ама казвай направо, не увъртай!

— Просто искам да те помоля нещо, но ако няма да ти е удобно... Да не се караме...

— Ти кажи какво искаш, аз ще реша какво ще стане! Е?

Той се отказа, измърмори извинение и тръгна. Нямаше смисъл да търси разговор. Жена му беше убедена, че грижата за дома се изразява само в бърсането на праха. Семейната атмосфера е производна от прахосмученето... Пък и... Тя беше заета жена — след малко щеше да се възстановява от съня с някой сериал, после имаше среща в мола с приятелките, деня щеше да завърши... Май и тя не знаеше още къде, но поне за него беше сигурна. Работното му време е до 17 часа, двадесет минути път, малко свободен толеранс и — в 17,30 трябваше да е на линия...

Ще устиска и този ден.

Но в десет — заспива...

* * *

И се събужда...

Тишина... Очите му се завъртяха. Грамадна спалня, с грамадно легло, под грамаден балдахин. През грамадните прозорци се изливаха потоци слънчеви лъчи. Наоколо — хора. Поне двадесет човека. Тълпа. Мълчалива. Ни шукване дори. Муха ако смееше да влезе — щеше да се чуе. Но и муха не се престащаваше да мине покрай четиримата пазачи с огромни ятагани.

Повдигна се.

Тълпата се смали наполовина — в поклон до пода, че и под него.

— Ваше величество...

Стана. И попадна на конвейера. Двама държаха дрехи, двама го обличаха, двама оглаждаха облеченото. И — тишина.

Огледа се. Къде беше тоалетната? А, да — онази голяма врата с инкрустациите. Запъти се натам. След него — четирима. Двама го поддържаха под мишница върху специалния стол, един подаваше материалите, а този отзад... Бършеше го с големи валма истински египетски памук. Мек, удобен...

Сетне денят си вървеше по план. Прием на посланици и жалващи се поданици в гигантската зала, разходка из голямата екваториална градина, обяд от осемдесет блюда сред петдесет специално поканени гости...

И — харемът...

Танцърки, тиха музика, голи пъпове, сочни дупета, пищни гърди...

Една одалиска се спъна и разля чашата с шербет. Към нея се запъти разтягащият се на ширина евнух. Сега ще хвъркне главата на невнимателната робиня.

Но — махване с ръка и оня застина.

— Ела!

Тя рухна по очи. Наведе се той, повдигна брадичката ѝ. Хубаво момиче е.

— С теб не съм спал...

Тя кимна като махало на часовник. Не е спал, вярно. Но не по нейна вина...

— Довечера ме чакай...

Всички се усмихваха. Пестелив е владетелят. Не хаби напразно неизползвани неща...

А след посещението при хубавицата, той легна под балдахина и заспа...

* * *

Събуди се бавно и спокойно. Леката песен на вълните го унасяше, но пък слънчевите лъчи, неспирани от прегради, вече го гъделичкаха по носа. Време беше да става. Очакваше го пореден щастлив ден...

Тя беше приклепнала до главата му и се опитваше да пази сянка с голям палмов лист. Не успяваше — тропиците са си тропици, слънцето

прониква дори в гъстата джунгла, обхванала средата на малкия остров. Но поне се опитваше да създаде уют и удобства за любимия си...

Погледна я. Млада, стройна, красива. И умна — вече беше запалила малък огън на брега, а сред тихите пламъчета стоеше кафеничето. Глътка кафе сутрин... Предчувствие за пореден великолепен и изпълнен с любов ден.

Натам всичко беше и познато, и прекрасно. Нов ден, със стари изживявания и непознати усещания. Отново очакваните непознати усещания за изпълненост, за живот, за щастие...

Двама на самотния остров...

Закусиха с тропическите плодове, събрани набързо от близката горичка, пийнаха искряща ледена вода от кладенчето под скалата, цамбуркаха се в малкото езерце, разположено точно в центъра на това любимо парче земя, захвърлена като подарък за тях сред океана...

Той и тя...

Никакви проблеми, никакви грижи...

Адам и Ева в Рая...

Без змии...

Сами богове...

Вечерта си легнаха, преплели тела във вечния възел на любовта.

И той заспа.

С неспокойното очакване — къде ще се събуди?

И — а кое е сън?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.